

stoppe op for al Transport, uagtet Statsbaneledelsen havde givet Tilladelse til Transport af Brunkul. At Stillingen er en anden nu, siger sig selv, havde jeg nær sagt, fordi man paa disse Omraader har blandet Transportnævnet ind, i hvert Fald staar man i en meget vanskelig Stilling, synes det mig, overfor Statsbaneledelsen, naar en saadan uansvarlig Magthaver som Transportnævnet kan forbyde Statsbanerne at transportere Mergel. Det er altsaa ørkesløst, synes det, at tale om den Sag, da Ministeren ikke er i Stand til at indfri de Løfter, som den Velvillie, han udtaler, antyder. Det er det, jeg frygter for, og det beklager jeg.

Det kan være, at Ministeren har Ret, naar han siger, at jeg i min Kritik imod ham er gaaet frem paa „energisk Maade“. Det maa undskyldes med, at jeg altid har troet meget paa den højtærede Minister. Jeg troede, at det var en Mand med Villie, med Ben i Næsen, som man siger, men nu ser man altsaa, at det er kommet dertil, at Ministeren siger officielt i dette Ting, at den paagældende Transport er Statsbaneledelsen og Ministeren forbudt og forbudt af en Institution, der, som sagt, er skabt ikke ved en Lov, vedtaget af Rigsdagen; men ved et ministerielt Cirkulære eller en kongelig Resolution. Alt, hvad der bliver sagt af Ministeren i Retning af Velvillie for Sagen, betyder altsaa i Virkeligheden intet, thi Rigsdagen har ikke med Transportnævnet at gøre, den kan kun henvende sig til den ansvarlige Minister; og naar denne højeste Myndighed siger: Vi kan ingenting gøre, thi det er os forbudt, saa hører egentlig alting op.

Ministerens siger ligefrem: „Det er altsaa ikke Statsbanernes Skyld, at Mergeltransporten i Aar har været indstillet. Det skyldes en Bestemmelse, der er taget af Transportnævnet“ o. s. v. Jeg ser med Beklagelse paa, at Tilstanden er blevet saadan i vort Land, at ikke alene Rigsdagen, men ogsaa Administrationen er sat ud af Spillet. Men dernæst maa jeg gøre en Bemærkning angaaende disse Andragender, som den højtærede Minister nævner, og som den konstituerede Generaldirektør, Overingeniør Flensborg, har svaret paa. Den højtærede Minister siger, at det er et Skøn, der var afgivet før, og at det var Andragender, der var indkommet før, det var altsaa ikke noget, som laa for i den Kommission, der var nedsat. Jo, det gjorde det rigtignok! Disse Andragender har været tilstillede Kommissionen, og den nævner dem i sin Betænkning, og Kom-

missionen har været ude at efterse disse Forhold, og den var ikke usagkyndig. Den har ment, at det var muligt at imødekomme disse Krav. Men jeg er ikke blind for, at der var en saa stor Forskel mellem det Standpunkt, som den konstituerede Generaldirektør havde taget, og den Indstilling, som Kommissionen gav i sin Betænkning, og derfor spurgte jeg den højtærede Minister, om han erkendte den konstituerede Generaldirektørs Standpunkt som sit, eller om Ministeren havde et Standpunkt, der faldt noget nærmere sammen med det, som Kommissionen havde indtaget. Og her er jeg glad over, at det synes at fremgaa af Ministerens Udtalelser, at han kan tænke sig en Forhandling, hvorved man kunde komme til en Løsning af Spørgsmaalet, der imødekom Kommissionens Stilling til disse Anlæg, og det vil jeg haabe maa blive det endelige Resultat.

Men jeg vil haabe, at det her nævnte Resultat maa komme som en Følge af de Forhandlinger, som føres i Udvalget med Ministeren om denne Sag, men foreløbig ved man intet derom, thi naar man staar saaledes, som jeg nævner, at Ministeren erklærer, at vi kan intet gøre, fordi der er en Institution over os, som vi maa bøje os for, og vel at mærke ikke en Institution, Rigsdagen har skabt, men en Institution, som Ministeren selv har skabt, altsaa den rene Vilkaarlighed, forekommer det mig, alt her er uvist, og at det maa blive Rigsdagens uafviselige Pligt at søge at komme til Bunds i dette og se, hvordan det egentlig hænger sammen. Vi har ellers, tror jeg nok, været vant til at se paa Statsbaneledelsen som en Magtfaktor, der paa mange Omraader ikke var let at forhandle med og komme til et Resultat med, en Institution, der havde megen Magt og Myndighed, men jeg tror ikke, man nogen Sinde i denne Sal har hørt, i hvert Fald ikke i de over 20 Aar, jeg har været her, at der var en Institution, der stod baade over Ministeren og Statsbaneledelsen, saaledes som Tilfældet nu er, det er i alt Fald første Gang, jeg har hørt det udtalt fra Ministerbetænkningen. Det er det, der gør mig betænkelig, og jeg er betænkelig, ikke alene fordi der her opstilles en Teori, men fordi man her staar overfor en god Sag, som skal ordnes, og hvis Vanskelighed jeg som fattig Hedeopdyrker kender af praktisk Erfaring, og hvis Betydning er saa stor, at det forekommer mig fuldt forsvarligt, at jeg saa energisk som muligt gør mig til Talsmand for disse Folks økonomiske Ve og Vel, som det i mange Maader drejer sig om.